SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1858. Zondag 28 Maart No. 13.

PARAMARIBO, 27 MAART 1858.

Van eene vriendelijke zijde ontvangen wij de volgende mededeeling:

Op den avond van den 26 dezer des avonds om *tien* ure, raakte eene zoogenaamde Matrozenpont, liggende voor de *Plattebrug* in brand.

Door spoedig aangebragte hulp van eenige schepelingen van Z. M. Schooner *Adder*, die zich aan wal bevonden, bijgestaan door den stuurman en den kok van het schip *Sagitta*, mogt het gelukken den brand reeds in den aanvang te stuiten.

De oorzaak is tot nog toe onbekend gebleven; hoezeer de Procureur Generaal en Commissaris van Politie, die op het geroep van Brand derwaarts waren heengesneld, zich in de pont daarvan hebben trachten te vergewissen.

Er is weinig oploop van volk geweest, doordien tengevolge van daartegen gegeven order, de gebruikelijke alarmschoten niet zijn gevallen.

Gelukkig is dus het gevaar zonder eenig merkelijk nadeel geweerd. Mogt het voor de betrokkenen eene les zijn om voortaan naauwgezet te waken tegen het houden van vuur in de ponten bij nacht.

Het is ons aangenaam onzen lezers het op heden per mail ontvangen berigt mede te deelen, dat een onzer Stadgenooten, de Heer C. F. VAN CASTEREN, vóór ongeveer *vier* jaren geleden van hier als *Onder-Officier* naar *Neêrlandsch-Indie* vertrokken, is bevorderd tot *Eersten Luitenant* bij het wapen der Infanterie aldaar, terwijl hem tevens de eervolle onderscheiding is te beurt gevallen, om bij zijn gehouden manmoedig en dapper gedrag, bij gelegenheid der expeditie naar *Timor*, door Z. M. den Koning tot *Ridder der Militaire Willems Orde 4e. klasse* te worden benoemd.

MAIL-NIEUWS.

Heden namiddag hebben wij onze Europesche correspondentien tot 2 Maart ll. ontvangen. Voor zooveel tijd en ruimte veroorloven deelen wij daaruit het voornaamste beknoptelijk mede:

Uit het Moederland vernemen wij:

Men spreekt algemeen, zegt de *Delftsche Courant*, van eene aftreding van het geheele ministerie of althans van de ministers van financien, buitenlandsche, binnenlandsche zaken en kolonien. Er zijn, die willen weten, dat er van eene combinatie van Hall-de Kempenaer sprake zou zijn, waarin de ministers van oorlog, marine en kolonien zouden worden opgenomen. Intusschen, gelijk gezegd is, kan noch aan het een, noch aan het ander gerucht voor alsnog onvoorwaardelijk geloof worden gehecht.

Nadere mededeelingen melden, dat de ministers van oorlog en van marine hun ontslag niet zouden hebben ingediend en dat de minister van justitie, alvorens dat te doen, zou hebben besloten nog eene beslissing der Kamer over zijn ontwerp op de regterlijke organisatie uit te lokken.

Later meldt men:

„Wij meenen te kunnen verzekeren dat er op dit oogenblik, ten aanzien van het al of niet aftreden van het Ministerie nog niets is beslist.

Dat er echter in een of ander opzigt iets belangrijks op til is, mag men gelooven."

Het groote nieuws met deze mail aangebragt is de verwerping van de gewijzigde strafwet door het Engelsche Parlement en de daarop gevolgde aftreding van het Ministerie Palmerston en de zamenstelling van een kabinet, welks leden allen behooren tot de Tories en aan welks hoofd Lord Derbij is.

Zal zoodanig Ministerie, zegt een onzer correspondentien, in den tegenwoordigen stand van zaken kunnen blijven bestaan? Zal het eene meerderheid in het Lagerhuis vinden waar de staatkunde der Tories geene meerderheid heeft?

Zal de waarschuwing van Lord Palmerston aan het Parlement gerigt: „denk aan de gevolgen van de stemming!" dezen en genen niet influisteren: „keer terug van den weg, waarop gij Frankrijk welligt als vijand ontmoet!" Maar er is meer dat de publieke opinie weer ten gunste van Palmerston kan stemmen. Er is aan het Parlement mededeeling gedaan van een brief van den Engelschen gezant te Parijs, Lord Cowleij, aan het kabinet van St. James, gedagteekend 20 Februarij en dus één dag na de verwerping van het ontwerp van strafwet en waarin wordt gezegd:

„Ik maakte, volgens ontvangen lastgeving den Franschen Minister van Buitenlandsche Zaken bekend, dat Engeland het regt van gastvrijheid handhaaft, en met de onmogelijkheid, waarin de Engelsche Regering zich bevindt, om het beramen van plannen van lieden, die tot de wanhopigste pogingen in staat zijn, door wettelijke bepalingen te voorkomen of te beletten. Het Engelsche Gouvernement zal de depêche van het Fransche nu nog niet beantwoorden, wijl het daartoe de stemming des Franschen volks niet geschikt acht. Zulk een antwoord zou leiden tot twistgeschrijf. Ik beaam de zienswijze van het Engelsche kabinet, en erken dat eene vriendschapsbreuk zeer ligt het gevolg zou kunnen geweest zijn van eene onvoorzigtigheid en daarvoor bleven wij bewaard door het beleid van Lord Palmerston."

Welke uitwerking die mededeeling op de leden van het Parlement had zullen wij binnen kort weten.

Overigens geeft Europa weinig nieuws.

De Prins van Pruissen, thans Regent des Koningrijks, heeft zijn voet bezeerd en Prinses Victoria hield, om eene ligte ongesteldheid, het bed. De eerste was alleen naar den Schouwburg *gegaan* en gleed, terugkeerende, uit. Daar er niemand was om hulp te bieden rigtte hij zich met moeite weder op. De tweede is welligt door overdaad van festiviteits-genot ziek geworden. Beider toestand boezemt echter niet de minste vrees in.

— Volgens de laatste telegrafische depêches uit Britsch Indie, was de Opperbevelhebber te Tuttijghur alwaar hij zich voorbereidde op een inval in Oude, welke waarschijnlijk omstreeks 25 Feb. van verscheidene punten zoude gedaan worden. Zijne kolom is p. m. 15000 man sterk, met 100 stukken terwijl minstens 10,000 man op andere punten tot medewerking gereed zullen zijn.

— Den 25 Februarij, zijn Orsini, Pierri en Rudio schuldig bevonden en ter dood veroordeeld. Zij zullen de straf voor vadermoorders ondergaan. — De jury bleef 3½ uur afwezig. Deze 3 gecondemneerden hebben appel aangeteekend bij het Hof van Cassatie.

BRITSCH INDIE.

(Uit *Le Siècle van* 15 Feb. 1858.)

Naar aanleiding van een artikel voorkomende in de *Edinburgh Review* van Januarij ll. waarvan *Le Siècle* een resumé geeft, zegt dit blad:

Onder de geschriften betreffende dit onderwerp, moeten wij bepaaldelijk wijzen op een merkwaardig stuk, in de *Edinburgh Review*, hetwelk al de verkeerde meeningen zoo in Engeland als op het Vasteland in het ware licht stellende, eene grondige kennis dezer zaak aan den dag legt, een helder licht verspreidt over de oorzaken van den opstand en nuttige wenken voor den vervolge aanbiedt.

De schrijver van dit artikel begint aan te toonen met alles wat er onzekers en kunstmatigs in de Britsh-Indische etablissementen bestond. Terwijl het Engelsche publiek derzelver valschen glans in de verte bewonderde, zagen de mannen, die zelven dit monument van roem opritten, hoe broos het was en al werkende aan vergrooting van het koloniale rijk, verontrustten zij zich over de resultaten van een werk, waarvan zij de onwillekeurige instrumenten waren. Het kwam hun voor dat de uitbreiding

---

HET VRAAGSTUK:

„Hoe is de druk der duurte te verzachten?"

BEHANDELD IN DE RAADSVERGADERING TE W... IN HANNOVER.

De stadsklok slaat 11 ure.

De secretaris der gemeente treedt het stadhuis binnen en de bode en diender, die op de stoep zitten, nemen den hoed af.

De klok slaat 11½ ure.

De burgemeester, die mank loopt, treedt het stadhuis binnen en de bode en diender, die op de stoep zitten staan op en groeten.

De klok slaat 12 ure en achtervolgens komen binnen de heeren Bref, von Toetum, Dreischeer, von Snor, von Hiekenlap, von Tipko en Leip, een Cadjenus. De bode zamelt stokken en parapluies op en de diender posteert zich voor de deur der raadzaal.

De burgemeester wordt gegroet en knikt eventjes terug, terwijl de secretaris zijn bril zoekt en de inktpot omstoot, en nadat hij, zonder bril, naar het gebed om wijsheid en voorzigtigheid had geluisterd, opent de burgemeester de discussien over de gewigtige vraag, hierboven vermeld, met eene korte toespraak, waarin hij hoofdzakelijk zegt.

„Mijne Heeren! Daar het ook hier, door verloop van tijden eene kunst is geworden, om van ordentelijk veel geld fatsoenlijk te leven, zoo zal niemand Uwer tegenspreken, dat het bijkans onmogelijk is, om met weinig geld of zonder geld, het noodige te verkrijgen en, daar wij nu den winter te gemoet gaan, heb ik U hier geroepen, ten einde, als vroede mannen, over deze zaak te discussieren. Zeker is het toch, dat wij in deze eeuw voor de staathuishoudkunde *iets* behoeven te doen. In de eerste plaats vestig ik uwe aandacht op het *soepkaartjes-sijsteem* en stel voor, dat op groote schaal uit te voeren, ook, omdat professor Kunkelenius heeft gezegd: „een hongerige maag maakt geen oproer!"

„Is er ook iemand van de Heeren, die hierover iets in 't midden heeft te brengen?"

De heer von *Tipko*. De soepkaartjes-uitvinding helpt niets. Men maakt daardoor de rijst voor de niet gratis soep-eters weêr duurder. Ook maakt soep ligtzinnig en sedert zij zoo kwistig werd uitgedeeld, nam de danslust in hooge mate toe, terwijl deze geheel onnutte bezigheid, den trek, ja de behoefte aan *vaste* ingedrienten vermeerdert. Men stelt dus een kwaad voor een oogenblik ter zijde, om een weinig later een grooter uit te lokken. Het geld, voor soepkaartjes bijeengebragt, wordt letterlijk *verwandeld* of *verdanst*. Ik stem voor eene nieuwe belasting, ten einde pannekoeken en paardeboonen uit te deelen.

(Afgestemd met 8 stemmen tegen 1.)

De heer *Dreischeer*: Zoo lang de *uitvoer* vrij blijft, mijne Heeren! zullen wij duurte hebben. Al wat over de tonge gaat moet binnen onze muren blijven, dan hebben wij spoedig lagere prijzen. Het vrij-handelsysteem is hoogst verderfelijk en eene pest voor Europa. Stellen wij daarenboven eene premie op den invoer, dan zullen wij volop hebben in dezen winter en leven in Abrahams schoot.

Leip: Voegt daarbij het oprigten van fabrieken van kunstlevensmiddelen en van goed koope ingredienten om sommige dingen op billijker prijs te brengen; bijv. eene sichoreifabriek, eene aardappelmeel-fabriek, eene strooсuiker-fabrijk, enz. enz. en stel dan de geheele stad, althans zij die geheel of gedeeltelijk van de openbare liefdadigheid leven, op diëet en gij zult het Volk goedkoop onderhouden.

(Afgestemd met 8 stemmen tegen 1.)

Van Snor: alles verkeerd! Na lang gedacht en alles wel gewikt en gewogen te hebben, ten koste van dag- en nachtrust — na een staathuishoudkundigen boeken-berg te hebben doorgeworsteld, ben ik tot eene overtuiging gekomen en deze overtuiging uit ik in dit voorstel: „laat het gaan, zoo het kan en 't zal toch gaan."

De burgemeester meent dat dit geen voorstel is, want zoo zou het juist gaan, zonder voorstel, waarop van Snor vrij gemelijk antwoordt, dat het soep-voorstel zelfs door den diender werd afgekeurd, als hebbende die magistraats-persoon in 't afgeloopen winter-saisoen openlijk partij getrokken voor spek-pannekoeken.

Toejuiching in het portaal, waarop het oproer-artikel door den secretaris wordt afgelezen.

(Van Snor's voorstel wordt afgestemd met 8 stemmen tegen 1.)

Grimmius: „Mijne Heeren! verdiepen wij ons niet in bespiegelingen, die in anno 1848, bedroefder gedachtenis! iets waard waren, maar nu geheel en al in miscrediet zijn vervallen. De theorien van de jongste jaren zijn zeepbellen, want wat hebben zij ons aangebragt? Een crisis, die ons allen tot Jobs maakt en de wereld tot een mesthoop; ja nog erger, want de oud-vader had nog schorven om er zich mede te krabben, maar ook die zullen wij weldra missen, wijl er niets meer te koken valt. Er is maar één middel dat goed is en gemakkelijk. Verheerlijken wij de wijsheid onzer vaderen, behouden wij hunne belastingen en verhoogen wij die door *opcenten*. Dan hebben wij *geld*, en die dat heeft kan altijd de schoorsteen laten rooken. Zóó gek loopt het niet!

(Afgekeurd met 8 stemmen tegen 1).

Von Hinterlap. Ik heb een andere propositie. Maakt eerst de menschen tevreden, meer tevreden met hun lot, en daartoe beveel ik aan, eene onbekrompene uitdeeling van huishoudkundige tractaatjes en kalmeerende toespraken — entrée gratis. Laat verder de predikant, schoolmeester en diender met de behoeftigen dagelijks eene wandeling maken, waarin deze worden gewezen b. v. op den *rustigen slaap der natuur*, die in den naderenden zomer zoo veel *belooft*, en zorgt verder voor openbare vermakelijkheden, als daar zijn *vuurwerk*, *mastklimmen*, *zakloopen*. Prijzen: een spint aardappelen, een 12 ponds roggenbrood, enz. Die niets winnen zullen tevreden inslapen, met de hoop, dat zij morgen gelukkiger zullen zijn, en zoo gaat de winter voorbij.

(Afgestemd met 8 stemmen tegen 1).

Van Toetem. Ik stem voor de uitgifte van stads-banknooten tegen gedwongen cours. Met deze bedeelt men de behoeftigen en deze kunnen zich daarvoor het noodige in den winter aanschaffen.

De burgemeester. Maar, mijnheer van Toetem! eene vraag: „die stads-banknooten...?"

Van Toetem. Ik ga niet op de cathegisatie, mijnheer de Voorzitter, en dus geen vragen! Die 't beter weet, bewijze dat mijn voorstel verderfelijk is!

(Niemand spreekt).

(Afgestemd met 8 stemmen tegen 1).

Cadjeunis. Ik heb gehoord en weder gehoord en hoewel ik de scherpzinnigheid van velen mijner ambtsbroeders bewonder, heb ik een ander voorstel, en wel dit: laten wij de opruiming dier netelige en stekelige kwestie, als goede en voorzigtige onderdanen, overlaten aan de *Hooge regering*.

(Aangenomen met algemeene stemmen).

van het rijk de grootheid der taak vermeerderde, zonder in gelijke mate de middelen daartoe aan te bieden. Zie hier wat Clive aan den raad van Directeuren, den 30 September 1765 schreef: »Ik heb het vaste besluit om onze bescherming, onze overwinningen en onze bezittingen te beperken tot Bengalen, Bahar en Orissa. Verder te gaan zoude, mijns bedunkens, eene zoo buitensporige en dwaze heerschzucht zijn, dat geen gouverneur, geen raad daaraan zoude kunnen denken zonder het stelsel der Koloniale regering omver te werpen."

Tengevolge dezer staatkunde was het dat men op dit tijdstip aan de inlandsche vorsten het pas veroverde Koningrijk Oude terug gaf. De overwinnaar zelf wilde deze overmatige verwarring niet.

Vijftig jaren later zeide de Hertog van Wellington (toen Sir Arthur Wellesley): »In mijne meening, is de uitbreiding van ons grondgebied onze middelen van beheer te buiten gegaan en zijn onze verdedigingsmiddelen naar evenredigheid daarvan zwakker geworden."

Eindelijk deed nog niet lang geleden, een der verlichtste burgerlijke agenten, Sir Henrij Russell deze profetische woorden hooren: »De aanwas onzer onderdanen, en bovenal van onze inlandsche troepen, is geene toeneming van magt, maar van zwakheid."

Terwijl dus gansch Europa zich verbaasde over die ontwikkelingen, welke achtereenvolgend zooveel millioenen onderdanen aan het Brittannische rijk schonken, schrikten de mannen die er al den roem van inoogstten, over de nietswaardigheid hunner ondernemingen.

Dit kwam omdat zij het geheim der gevaren vóór zich hadden in de broosheid van een geheel oppervlakkig werk.

Is al, in de daad, de materieele verovering voor de Engelschen gemakkelijk geweest, de moreele verovering is geheel weggebleven. De traagheid zelve der Hindoes, welke hun land voor elken inval openstelt, sluit hun hart voor allen invloed van buiten. In dezen zin maakt datgene wat hunne zwakheid is, hunne kracht uit. Hunne gewoonten zijn even vast als de loop der natuur, hunne zeden worden door onveranderlijke wetten beheerscht en hun inwendig leven blijft onafhankelijk van alle uitwendige omstandigheden in hunnen politieken toestand.

(*Wordt vervolgd.*)

— In de *Revue Scientifique*, welke de heer Figuier in de *Presse* levert, vindt men het volgende:

»In de zitting, die onlangs te Dublin, door de *Association Britanique pour l'avancement des sciences* is gehouden, heeft professor Loomis eenige merkwaardige bijzonderheden bekend gemaakt, die hij te Nieuw York heeft waargenomen.

»In de Vereenigde Staten is de electriciteit van den dampkring veel overvloediger dan in de meeste landen van Europa, en zij brengt merkwaardige verschijnselen te weeg. Gedurende den zomer openbaart zich de vrije electriciteit vooral door menigvuldige onweders. De telegraafdraden zijn bijzonder gevoelig voor de uitwerking der electriciteit van den dampkring; zij worden dikwijls geëlectriseerd door den invloed van eene wolk, die ver genoeg verwijderd is om niet te worden opgemerkt. Als men onder deze omstandigheden met de eene hand den electrischen telegraafdraad vasthoudt, terwijl men in de andere hand eene draad heeft, die met de aarde correspondeert, op zoodanige wijze dat de electrieke stroom, die langs den geleider loopt door het ligchaam wordt gevoerd, dan gevoelt men sterke schokken in de armen en somtijds in de borst. Zulk eene proefneming zou bij een onweder gevaarlijk zijn.

»Maar er openbaren zich nog merkwaardiger electrieke verschijnselen *in alle jaargetijden* te Nieuw York; zij komen van het aanwezen eener aanmerkelijke hoeveelheid vrije electriciteit, waarmede bijna alle ligchamen, die op de aarde rusten, zijn bezwangerd, en die geïsoleerd zijn door tusschenkomst van ligchamen, die slechte of middelmatige geleiders van de electrieke vloeistof zijn. — Dit wordt inzonderheid bij de kleederen en de haren waargenomen.

»Gedurende de koude maanden van den winter, zegt de heer Loomis in zijne nota, welke hij in de *Assemblée Britannique* voorlas, zijn de haren vaak geëlectriseerd en voornamelijk als men ze met eene fijne kam heeft gekamd. De fijne haren staan dan dikwijls regt op, en hoe meer men kamt om het hoofdhaar glad te maken, hoe meer ze volstandig weigeren op hunne plaats te blijven.

»Indien men de vingers in deze geëlectriseerde haren steekt, rigten zij zich naar u toe, even als zou gebeuren met een pluk haar, aan den conducteur van de electriseermachine vastgehecht.

»Om hierin te voorzien, bestaat er slechts een middel, namelijk om ze nat te maken; alsdan blijven zij stil op hunne plaats. Gedurende ditzelfde jaargetijde zijn alle wollen kleedingstukken sterk met vrije electriciteit bezwangerd. Vooral trekken de pantalons de ligte deeltjes van dons, stof, enz. tot zich, die in de lucht en vooral digt bij de voeten zweven, en men kan ze met de borstels niet afschuijeren. Hoe meer men borstelt, hoe meer de kleederen weder met dons worden bedekt. Er is niets beter dan eene vochtige spons om ze af te vegen.

»Als men des avonds de pantalon uittrekt, kan men een ligt gekraak hooren en in het donkere eene menigte vonken ontdekken. — Als het in den winter koud is, en vooral in de huizen met dikke tapijten gestoffeerd en goed verwarmd, bemerkt men dikwijls nog merkwaardiger electrieke verschijnselen. Als men op een tapijt wandelt en dan de vingers vervolgens op een metalen voorwerp houdt, bij voorbeeld op een koperen deurknop; zal men eene vonk zien.

»Als men twee of drie keer het tapijt snel overloopt, krijgt men eene vonk ter lengte van een kwart duim en meer, die eene scherpe prik zal doen gevoelen. Dit maakt dikwijls sommige bezoeken zeer onaangenaam; als men de hand aan een bezoeker geeft, ondervinden beiden een electrieken schok. — Als de eene dame een kus aan de andere wil geven, wordt zij door vonken van de lippen begroet. Als haar dochtertje den deurknop in de hand wil nemen, krijgt die zulk een schok, dat zij geheel verschrikt ontvliedt. Grooter kinderen hebben er zich dikwijls mede vermaakt, door over het tapijt te loopen en elkander wederkeerig vonken toe te zenden. Deze laatste bijzonderheden zijn de merkwaardigste, waarvan ik zelf getuige ben geweest, zegt de heer Loomis, maar ik heb vernomen dat eenige andere huizen van Nieuw-York zich mede electriek hebben betoond, en de meeste dezer verschijnselen zijn te Nieuw-York zoo algemeen geworden, dat zij geen verwondering meer verwekken. De zoo ontwikkelde electriciteit vertoont de gewone verschijnselen van aantrekking en terugstooting, en zij is in staat om de brandbare voorwerpen te doen ontvlammen. Zoo kan men somtijds een gaspit met den vinger aansteken als men eerst over het tapijt heeft gewandeld."

Het oudste Bakkers-gilde

Het bakkersbedrijf is gewis een der noodzakelijkste bedrijven over de geheele aarde; men zoude wanen dat het, om zijne onmisbaarheid tevens een der oudsten was, en toch is dit niet zóó; in oude tijden was het geheel en al onbekend. De eerste eeuwen waren te eenvoudig, om zooveel omslagtigheid, als het broodbereiden vordert, te gebruiken; het brood was in den beginne in geen anderen toestand, dan zoo als de graanhalm het opleverde, en nog langen tijd nadat men het geheim van meelmaken ontdekt had, was het brood niets anders dan pap. Toen men het kneden had uitgevonden, geschiedde dit dan tevens met het bereiden der andere spijzen, kort voor het maal. De broodbereiding was een der hoofdzorgen van de moeder des huizes en toen de vorsten zelven het niet beneden zich achtten eigenhandig het vee voor den maaltijd te slagten, stelden de hoogst geplaatste vrouwen er eene eer in met eigen handen het brood te bereiden. Abraham zeide tot Sara: »neem drie maten meels en bak er broodeh van onder de assche.» De Romeinsche vrouwen belastten zich ook zelven met die zorg; van daar ging dat gebruik naar Gallië en van daar tot naar onze landstreken en het verdere Noorden over.

De eerste brooden hadden noch in vorm, noch in stof iets met de onze gemeen; het waren koeken waarin meel, boter, eijeren, vet, saffraan en andere stoffen gemengd waren; het brood werd niet in een oven, maar op den heeten haard op een rooster onder eene soort van taartvorm gebakken. Maar het meel was toch het hoofdbestanddeel en bij alle natien zonder onderscheid werd het meel vervaardigd door slaven, die daartoe tot straf voor geringe vergrijpen werden verwezen. In den beginne werd het koren fijn *gestampt*, eerst later kwamen de handmolens in zwang, en de ovens werden in het Oosten uitgevonden; de Hebreërs, Grieken en Klein Aziatische volken kenden ze en bezaten lieden die afzonderlijk tot het bakken waren aangewezen; de Capadociërs, Lydiërs en Pheniciërs leverden de beste akkers.

Deze werklieden kwamen niet voor het jaar 585 van Rome's stichting (168 vóór onze tijdrekening) in Europa en de Romeinen waren de eersten die hen te werk stelden. Deze volken hadden wel is waar handmolens; maar zij lieten de bakkers den naam van *pistores* of *pinsores*, dat is *stampers* behouden, omdat zoo als gezegd is, het meel vroeger in vijzels met stampers bereid werd; een bakker heette dus *pistor* en de bakkerij *pistoria*.

Tijdens Augustus waren in Rome drie honderd negen en twintig openbare bakkerijen, die in de stad verspreid en meestal door Grieken bediend werden, omdat deze de eenigste waren, die goed brood konden bereiden. Deze Grieken namen eenige vrijgelaten slaven tot leerlingen aan en niets was wijzer en doelmatiger ingerigt dan de tuchtmaatregelen onder deze bakkers.

Het bestuur was van oordeel dat het bedrijf des bakkers gemakkelijk moest gemaakt worden en dat hunne middelen van bestaan zóó ruim moesten zijn, dat zij in verzoeking kwamen kwade praktijken te bezigen. De bakkers werden dus tot één ligchaam, één collegie, vereenigd, waarvoor men zorg droeg dat het nimmer in het aantal leden verminderde en waaruit niemand uittreden mogt, zoo zelfs, dat de kinderen van bakkers en de aangehuwde zonen hunner dochters, noodzakelijk tot het bakkers collegie behoorden. Men schonk hun alle plaatsen, waar molens waren, met de molens, de lastdieren en de slaven; men schonk hun landerijen en geld; in één woord alles wat maar toe kon brengen om hun het leven aangenaam te maken en de prikkel tot misdadige handelingen kon verwijderd houden; vervolgens werden al degenen die in ligte straffen vervielen tot het bakkersbedrijf gedoemd; en de regters in Afrika zonden alle delinquenten om de vijf jaren naar Rome en de regter zonde zeker veroordeeld zijn geworden een bakker te worden, wanneer hij daarin verzuimd had; later echter werd in dit laatste eenige verzachting gebragt en werden de regters in boeten geslagen in plaats van te worden veroordeeld om bakker te worden.

In elke bakkerij was een patroon, die het toezigt over alles hield en éénmaal in het jaar verzamelden zich al die patronen voor den magistraat om een hoofdman (*prote* of *prion*) uit te kiezen, die met de zaken van het geheele collegie belast werd. Niemand die tot het bakkers collegie behoorde, kon over de goederen der gemeenschap, hetzij door verkoop, schenking of wat ook beschikken, evenmin als over de erfenissen die zij van hunne ouders kregen of over de gelden die zij door koopmanschap wonnen: dit alles behoorde aan hunne kinderen of neven die van regtswege tot bakkers moesten worden opgeleid; schonk een lid van het collegie zijn geld aan een derden, zoo was deze stilzwijgend tot bakker gepromoveerd; bezat een bakker bezittingen, die vreemd aan het bedrijf waren, zoo mogt hij daarover gedurende zijn leven beschikken, maar deed hij dit niet, dan vervielen zij, na zijnen dood, aan het collegie. Noch magistraten, noch regters, noch senateurs mogten iets van laatstgenoemde goederen van de bakkers koopen en deze bepaling was noodig om de andere niet illusoir te maken.

Zoodra eenen bakker een zoon geboren werd, behoorde het kind tot het collegie, doch tot aan zijn twintigste jaar werd zijne plaats door een' werkman vervuld. De magistraten hadden het vermogen zich tegen den verkoop van goederen aan het bakkerscollegie toebehoorende, te verzetten, al had de Vorst dien verkoop goedgekeurd en al had het collegie zelf dit gedaan, en bovendien mogt het collegie de vergunning daartoe niet aan den Vorst verzoeken op eene boete van vijftig ponden gouds. Om het collegie voltallig te houden mogt geen bakker het verlaten, zelfs niet om in den priesterlijken stand te treden en mogt het dezen of genen gelukt zijn, zoo werd hij, bij ontdekking, onmiddellijk weder naar zijn oven teruggebragt; noch militie, noch welke bediening of waardigheid ook, kon hem beletten te blijven bakken, — in één woord, er was geen' andere uitweg dan die, die den bakker door uitstekende verdienste en eerlijkheid somtijds tot den rang van raadsheer verhief, maar dan moest hij kiezen: raadsheer of bakker, en koos hij het eerste dan verloor hij zijn aandeel in de goederen van het gemeenschappelijk collegie; zij vervielen aan zijn opvolger.

Niet alleen was men er op bedacht geweest het aantal bakkers op dezelfde hoogte te houden, maar men had er in voorzien dat zij ook geen ongepaste huwelijken deden. Een bakker mogt zijne dochter noch aan een' tooneelspeler, noch aan een' schermmeester uithuwelijken, zonder gegeeseld, gebannen en uit het bakkers-collegie gestooten te worden; terwijl de ambtenaar die het huwelijk gesloten had, werd beboet, en mogt een of ander bakker zich aan verkwisting schuldig maken dan stonden hem dezelfde straffen te wachten.

De bakkerijen waren in de veertien wijken van Rome verdeeld, en niemand mogt van de eene bakkerij in de andere overgaan zonder vergunning. Het graan ontvingen zij uit de publieke zolders; de prijs daarvan werd door den Magistraat geregeld, maar het graan, dat dienen moest om er brood voor de armen of tot geschenken, die de vorsten aan het volk deden, uit te bakken, verkregen zij om niet. Niemand dan de bakkers en de persoon van den vorst kon graan uit die zolders verkrijgen; zij waren voor het publiek gesloten.

Uit de openbare zolders bragten de bakkers het graan naar de hunne over; indien zij er van ontvreemden, beliepen zij eene boete van vijf honderd ponden gouds. Het is eenmaal gebeurd, dat de opzigters der publieke zolders slecht graan met valsche maten gemeten, hadden afgeleverd en de bakkers toen hadden genoodzaakt om ander graan en betere maat met geld te koopen; het kwam aan het daglicht en de opzigters werden allen onmiddellijk veroordeeld, hun leven lang aan den baktrog te staan.

Opdat de bakkers zich geheel en al aan hun vak konden wijden, waren zij vrijgesteld van voogdijen en dergelijke lastposten; voor hen hadden de regtbanken geene vacantie en stonden die ten allen tijde voor hen open.

In Rome is dus het bakkersbedrijf het allereerste georganiseerd en men ziet dat er geene krachten gespaard bleven, om zoowel der burgerij goed brood te bereiden, als den bakkers alle redenen weg te nemen die hun zouden kunnen doen besluiten, slecht graan, slecht meel of slecht gewigt af te leveren.

In Egypte is het in latere tijden in zwang geweest, dat elke nieuwe Vorst alle bakkers, den dag der inhuldiging met een oor aan hun eigen deurpost vastgespijkerd liet feestvieren, maar de herhaling van dien maatregel, bij het aankomen van elken Vorst, bewijst genoeg dat hij geen effect had.

Een N. Amerikaansch blad deelt de volgende anecdote mede, die als een treffend voorbeeld van hooghartige zelfopoffering algemeene opmerking verdient. Het was op een togt door het land der Gilas, dat luitenant Beall, nadat zijne manschappen zich op eene veilige plaats gelegerd hadden, zelf alleen op de jagt ging. Hij bereed zijn

lievell-gespaard, waarvan hij zich dien dag nog niet bediend had en dat nog geheel versch en varig was. Ongeveer zes Engelsche mijlen van de legerplaats had hij het geluk, een hert te schieten, en hij was afgestegen, om het wild op te laden, toen hij op eenmaal een troep bereden Apatschen in het oog kreeg, die hem bespied hadden en woest op hem los kwamen stormen. Zij hadden waarschijnlijk het knallen zijner buks gehoord of er den rook van gezien; en waren zoo genaderd, zonder dat hij het merkte, maar hij wist zeer wel, dat, als zij op deze naakte bergen, die zij hun eigendom noemen, een afgedwaalden blanke aantreffen, zijn dood zeker is; — hij liet dus zijn wildbraad achter, wierp zich ijlings op zijn klein paard, op welks beproefde deugd hij zich verlaten kon en stoof in suisenden galop in de rigting van de legerplaats voort, gevolgd van de huilende wilden, die hun buit reeds zoo goed als zeker achtten; maar hoewel zij wel iets op hem wonnen, was de vlugteling vrij zeker overtuigd, dat hij hun ontkomen zoude, niettegenstaande hunne paarden verscher ware dan het zijne. Zoo in het volle gevoel van zekerheid, maar toch zijn wakker ros met alle kracht aanzettende, had luitenant Beall reeds de helft van den afstand, die hem van de zijnen scheidde, achter zich, toen hij, over de hoogte eens heuvels jagende, tot zijn schrik een van zijn eigen volk ontdekte die te voet van de andere zijde de helling beklom. Hij was zijn officier gevolgd, om aan de jagt deel te nemen. Het zien van den luitenant, die als razend den heuvel kwam afhollen, en het geschreeuw der Indianen, die van de andere zijde de hoogte opjoegen, verrieden den armen mensch dadelijk, welk lot hem wachtte, en terwijl hij zich voor het paard wierp, riep hij uit: «O heer Beall, red mij! Ik ben man en vader van zes hulpelooze kinderen.» De luitenant, alhoewel op leven en dood rijdend, hield zijn paard staande, zat af en liet het den man met de woorden: »Gij moet gered worden, jaag wat gij kunt, en zeg aan mijn volk; dat zij althans mijn lijk komen begraven.» Zoo scheidden zij — de ruiter met het uitzigt van te ontkomen, de officier om den dood af te wachten, want de heuvel was geheel kaal, zonder ergens eer schuilhoek aan te bieden, zoodat hij er slechts aan dacht zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen. Met dit opzet haalde hij zijn pistool te voorschijn en, zich op den grond nederzettend, wachtte hij de wilden af, die in woesten ren over de hoogte van den heuvel kwamen jagen en toen, tot onuitsprekelijke verbazing van den luitenant, als dol hem voorbij en de helling neer renden, zonder hoegenaamd acht op hem te slaan; hunne oogen waren alleen maar op het paard en den ruiter gerigt, die zij drie mijlen ver vervolgd hadden; zij wisten niets van een voetganger, en de zittende gedaante van den luitenant scheen hun welligt slechts een steen of een van de geweldige cactussen toe, welke men op deze woeste gebergten veel vindt. In allen gevalle bleef luitenant Beall door een toeval, dat men bijna eene bijzondere beschikking der Voorzienigheid tot zijne redding noemen konde, geheel onopgemerkt en in 't naastvolgend oogenblik waren de Apatschen hem uit het gezigt, daar zij paard en ruiter naar de legerplaats vervolgden. Deze laatste bragt er te naauwernood het leven af, daar de Indianen hem, voor dat hij de legerplaats bereikte, zoo na op de hielen waren gekomen, dat zij hem eenige ligte pijlwonden toebragten. Wat luitenant Beall betreft, deze draalde niet, van zijn onverhoopt gelukt gebruik te maken. Een omweg nemende, gelukte het hem de legerplaats ongeveer op het oogenblik te bereiken, dat de arme drommel, dien hij gered had, met andere kameraden op weg wilde gaan, om zijn ligchaam op te zoeken en hem eene eerlijke begrafenis te verschaffen.

CORRESPONDENTIE.

Wij zullen het artikel „Veritas" plaatsen, zoo de schrijver zich, ten blijke zijner goede trouw, bij ons wil bekend maken. Hij kan van geheimhouding verzekerd zijn.

INGEZONDEN.

Humoristische Snippertjes.

(Uit de Portefeuille van den ouden Heer Furet.)

Door W. E. H. WINKELS.

XXIX.

DE WAARHEID

op reis binnen de Kolonie *Suriname.*

(*Vervolg van* No. 12.)

Met de alhier eigene, lieve gulheid was mij van onderscheidene ingezetenen een kostelooze „*gelegenheid*" tot reizen aangeboden. „Eene *gelegenheid*" noemt men alhier wanneer een reiziger op een of ander punt der Kolonie moet wezen, en hij aldaar door een vaartuig: *tentboot*, *tentcorjaal* of *pont*, welke dezelfde koers uitgaat, koste*loos* gebragt wordt; — men vraagt bij die gelegenheid niet of de afstand *luttel* of *ver* is.

Ik bedankte voor de *vele* aanbiedingen en maakte gebruik van een *enkele*, zijnde een „*gelegenheid*" met een zoogenaamden *matrozenpont* (vaartuigen die de plantaadje produkten van *daar* naar de koopvaardij schepen voeren); die *pont* moest den weg op, waar ik heen wilde, en die er mij—wel is waar langzaam—maar gemakkelijk brengen zoude.

Daarbij kwam nog, dat *ik*, — al was ik de WAARHEID, ook — grillen had, en die gaarne opvolgde.

Het vaartuig nu, voor mijne gewigtige reize was eene volmaakte na-aping van NOACHS scheepsbouw en ik kan niet zeggen dat die *ponten* een goed denkbeeld gaven van gebruikt te worden in eene *Kolonie* behoorende aan eene zeebouwende *natie*, die er roem op mogt dragen, met de grootste natiën in *die* beweging te wedijveren; — veelmin dat het die bevolking *eer* aandeed met zulke ellendige bakken voort te sukkelen. Ja wat meer is, — ik weet niet waar over ik mij *meer* verwonderen moest: over de luiheid van dat drijvend *watermonster* of over de luiheid van het *genie* in dit gewest omtrent scheepbouwkunde.

De bemanning op dit ellendig *ding* liet ook veel te wenschen over en bestond uit slechts twee neger roeijers en één stuurman — tot dezelfde *kaste* behoorende; deze laatste stond bij onze afvaart aan het achter einde van den vierkanten bak met een zwaren *wrik-riem* in het water te roeren om de koers te regelen — Eindelijk, was er nog een opperhoofd op het *ding* (waarbij een *Madrasche Chialenj* een vorstelijk praalschip is), een blank *ponteschipper* geheeten, de vertegenwoordiger van den eigenaar, en de verantwoordelijke *chef* van het *drijftoestel* met al wat er in is en nog *in* moet komen. De goede ziel zag er uit als het welgelijkend afbeeldsel van den honger, ten minste, als een Egyptenaar die in *Mephramuthosis* tijd de zeven magere jaren beleefde. — De man scheen bloedarm en leed — volgens zijn eigene verzekering aan een *vermoordend klein* inkomen, — eene *ziekte*, zoo als hij mij zeide; waar veel ondergeschikte ambtenaren in deze Kolonie ook zoo ellendig aan leden, dat het hart er iemand van brak.

Ofschoon zeer *arm* en zeer *mager*, bood hij mij zijn *honden hok* aan, dat bij wijze van *getimmerte* ergens in den bak vast zat. Hij noemde het: (wat kan een mensch zich toch monsterachtige *illusiën* maken) een *kajuit* — en ik had het voor een oude *mummiën*-kist aangezien, of voor een gedeelte van een weggewaaid schilderhuisje uit eene jaren lang geleden verlatene vesting.

Nadat wij reeds een geruimen tijd waren afgevaren, en ik in eene vreeselijke hobbelende beweging, duizend angsten had uitgestaan omdat de *rivier-god* nog aanspraak maakte op het ontbijt hetwelk ik reeds een *uur* geleden genuttigd had, werd het water *kalmer* en de *kapitein* spraakzamer.

Hij deelde mij mede dat bij de inwoners — vooral de plantaadje gezagvoerders — zijne betrekking in een *slechten* reuk stond. *Hij* voegde er echter tot opheldering bij, dat er misschien in de voorbeelden, die op te sporen zouden zijn wel gegronde redenen voor te zoeken zouden wezen. — Ik verklaarde, *hem* niet juist te begrijpen. „Ziet uwé Jufvrouw!" — vervolgde *hij* toen — „ofschoon men ons nooit van regte *on*eerlijkheid beschuldigen kon, zoo liep er toch wel eens — uit *ellende* en *armoede*, *schaarschte* van *eerlijkheid* onder, maar het traktement was ook *z-o-o* klein, dat men zonder een klein weinigje dichterlijke vrijheid van honger sterven moest. — Ik weet niet, of het niet een aanslag op ons leven genoemd kan worden, het begeven van deze betrekking." — Ik gaf hem geen antwoord op den zonderlingen reden. „Ziet uwé" — ging hij (na een oogenblik wachtens of *ik* ook iets zeggen zoude) voort — „mijne voorgangers konden het niet helpen, wanneer er wat *Suiker* door de reeten van de slecht gekuipte vaten viel, of wat *Koffij* toevallig door een opengesprongen naad van een *baal* rolde, zij raapten die lieve gaven op en bragten dezelve zoo goed zij konden aan den man. — Daar werd echter in vroegere tijd nooit opgelet en buitendien, de groote *Patroons* (*Administrateurs*) hadden *zooveel* op te rapen en zij vonden *zooveel reeten* en zooveel *naden*, dat het waarlijk op ons weinigje niet aankwam. — „Wij" — en bij dat woord zuchtte hij diep. — „Wij hebben de *boel* hier *niet ellendig* gemaakt. Wij hebben *nooit* geheele *Koffij-*, *Suiker-* en *Katoen-Plantaadjes* in onzen zak gestoken. Wij hebben het *crediet stelsel* in dit land *niet* tot een *doodelijken kanker* gemaakt en wij hebben *nooit* wanneer een fatsoenlijk man ons niet als een *slaaf* naar de oogen keek en kroop als een *slak*, getrapt en verdorven." — „Het schijnt" viel ik hem in de rede — „dat vroegere (?) handelingen van sommige personen niet den toets der eerlijkheid konde doorstaan." „Och Mejufvrouw!" — antwoordde de man met het eerlijkste gezigt van de wereld — „dat was geene *oneerlijkheid*: dat deden die goede zielen uit loutere *usantie*, en u begrijpt wel, dat kwam er een vreemdeling in het vak alhier aan, hij onnoozele! den *slag* ook spoedig beet kreeg." „Maar nu heeft die toestand in beweging toch hoop ik opgehouden." Ja nu zijn het allen *engelen* van menschen Mejufvrouw! maar ik moet er u tusschen twee haakjes bijzeggen: „dat nu bijna alles in de *Kolonie op* is."

Nadat hij uitgesproken had, haalde hij een schellings snuifdoosje uit zijn zak, klopte op het deksel, opende hetzelve, *presenteerde* mij, ik dankte, nam toen zelven een fermen greep tusschen den duim en wijsvinger en stopte het nieskruid van NICOT in de opengesperde neusgaten en zuchtte: „die *tijd* komt nooit weerom!" — Nadat hij de snuifdoos weder had weggeborgen, haalde hij van dezelfde bewaarplaats een blad *Amerikaansche* tabak, brak er een stuk af en na het brok, eenigzins in elkander gedraaid te hebben, ging het in zijn mond, vervolgens plaatste hij zich op den rand van het *drijfding* en begon eene vischlijn in orde te brengen, om dezelve tot uitwerpen gereed te hebben, wanneer wij bij het verloopen van 't „*getij*" ankeren moesten.

Zal ik het ellendig voorkomen van dien man beschrijven — dien *man* — in welken toestand of levenskring ook geboren en opgevoed, een blanke broeder van ons is — die ten minste, daar als een *vrije* het gezag moet voeren over *slaven* en de verantwoordelijkheid draagt voor vaartuig en groote waarde aan lading, — dien man — welke nog veel minder wordt geteld dan een der minste *negers* eener plantaadje; — o! wat zeg ik, nog minder wordt geacht dan een *blankofficier* van vroegere jaren; zal ik het wagen zijn ellendig lot te schetsen? — Een arme, die geen enkele uitkomst meer weet om het sober stukje brood te winnen, die van rang tot rang, van standpunt tot standpunt aftrad en wien alles ontviel, wat *eigen* schuld of omstandigheden kunnen doen verliezen — die gevoelt dat niets hem meer overschiet, dan *hongerlijden*, *verkwijning*: *miskenning* en om als een *Pariah* in de maatschappij terug gestooten te worden; — die dikwijls oud en ongeschikt tot arbeiden — het eenige wat hij nog lief heeft *gemak* en *vrijheid*, moet vaarwel zeggen, om op een drijvenden bak waar op de natuur al hare grimmige buijen kan *bot* vieren in een soort van *hondenhok* te *logeren*, bekrompen als een *kast* — bezoedeld van vuil en door vunsige, stinkende dampkringslucht verpest, zwart en rookende als een *bokkingshang*, die dikwerf door zware winden op de rivier geteisterd, de lange nachten moet doorbrengen, onder een digt beschaduwd oeverbosch, waar *miriaden insecten*, vooral *mampiras* (*simuliums*) en *moskieten* (*culeys*) hem tot een ellendigen martelaar maken, die zonder aanspraak of kameraadschap, daar altijd *alleen* voordrijft, als de akelige wanhopige droomen van zijn ellendig lot, of die de *kameraadschap* moet doen afdalen tot wezens, die hem verachten en haten, en *zijne* minderheid als *vrije* telkens doen gevoelen; die dikwijls honger lijdt ten minste, zich met het karigste voedsel moet tevreden stellen; die koude, nattigheid en gloeijende tropische zonnehitte moet doorstaan, die eigentlijk zelden *rusten* mag, vooral als hij lading in heeft en zelden rusten kan.

En, of de regentijd zijne stroomende watervloeden doet nederstorten, of de droogetijd eene brandende hitte verspreidt, die de pek in de scheepsnaden doet koken, altijd moet hij gereed zijn op den eersten roep, zijne betrekking te vervullen, zijn schamele woning te verlaten en heeft hij vrouw en kinderen die het *half-hongeren* gewoon zijn, hen met zijne wederkomst en mogelijk een *weinig* gevonden *Suiker* of *Koffij*, den moed op te wekken. — En heeft zoo'n man na mogelijk in de grootste ellenden, 6 of 7 dagen en nachten, op het water rondgezwalkt om de in eene bovenrivier gelegene plantaadje te bereiken, dan mag hij bij zijne aankomst *één* oogenblik zijn vaartuig verlaten, om persoonlijk den gezagvoerder der plantaadje van zijn komst kennis te geven; maar, zijn stand wordt veracht; — zijne betrekking mistrouwd — zijn voorkomen geeft geene gunstige *introductie*, en na met een flaauwen groet, waarin het besef van zijne *nietigheid* wordt uitgedrukt, te zijn afgescheept: kruipt hij weder *vernederend* en diep *vernederend* als een geschuwd wezen in zijn hok.

Vraag nu niet: „wat verdient zulk een ongelukkige slaaf der wereld?" „welke genietingen heeft hij?" „welk vooruitzigt bestaat er voor hem?" — Maar *kerm* en *huil* ook niet te veel over zijne ellendige minderheid, die *verre zeer* verre beneden den slavenstand staat.

In elke Lotsverdeeling van menschelijke bewegingen, bestaat een zeker — *niet voor iedereen te ontdekken* — evenwigt — en in de smartlijkste toestanden die eene gevoelige ziel opmerkt en pijnlijk aandoet, bestaat dikwijls voor hem die ze moet ondergaan, nog zoo veel genoegelijke afleiding, dat wij ons, — bij zuivere ontleding niet meer zouden verwonderen, over een vrolijk hart, in een immerlijdend ligchaam, over eene tevredene ziel bij het grimmigste lot.

(*Wordt Vervolgd.*)

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 22sten dezer, de Eng. brik *Triumph*, kapt. Atkinson, van Wilmenton. (N. C.)

Den 23sten, de Ned. schoener *Sebastopol*, kapt. L. Wildschut, van Curaçao.

Idem, de Eng. schoener *Flying Fish*, kapt. Simmons.

Idem, het schip *Equator*, kapt. Nieuwenhuijs. — Beiden van Demerarij.

Den 25sten, de Nd. Am. brik *Abby Jones*, Kapt. W. Adams.

Den 26sten, de Nd. Am. bark . . . . kapt. A. King. — Beiden van Gloucester.

Den 27n. dezer, de Koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. Meijer, van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 23sten, de Eng. schoener *Excelsior*, kapt. N. Clomnel, naar Demerarij, in ballast.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Theodora Josina*, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit medio April e. k.

Het schip *Sagitta*, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal. — Sluit 15 April.

Het schip *Janna Adrianna*, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Anna Lena*, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Rijnbrand*, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Louisa Christina*, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Johanna Christina*, kapt. J. H. ter Wiessen, adres bij J. H. Zaal.

UIT TEXEL NAAR HERWAARTS GEZEILD.

Den 21n. Febr., *Maximiliaan*, kapt. Schill.

BIJ ARDROSSAN.

Den 16n. Feb., *Barassie*, kapt. Cook, van hier.

ZEILKLAAR NAAR HERWAARTS.

Compagnie, kapt. Kuiper.

IN LADING NAAR HERWAARTS.

Triton, kapt. Duinker.

Juno, kapt. Roszberger.

Willem Eduard.

Luit. Admir. Tjerk Hidder, kapt. Parma.

Willem en Karel, kapt. Steenveld.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Sebastopol*: de Heer J. G. Brands.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 22sten dezer, van plant. *Kroonenburg*, 19 vaten a 10,71 cent.

Idem, van plant. *Bentshope*, 18 vaten a 10,71 cent.

Idem, van plant. *Lodewijksburg*, 14 vaten a 10,71 cent.

Idem. Den 24sten, van plant. *Bleijendaal*, 24 vaten a 10,75 cent.

Katoen. Idem, van plant *Waterloo*, 41 balen schoone a 34,11 cent.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 21n. tot den 27n. Maart 1858, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 21sten, Jacques Johannis Nicolaas Krenz, 48 jaren n. g.

Idem, Gijsbertje, dochter van Jan van Dijk en van Neeltje van Veldhuizen circa 2 m.

Den 23sten, Carel Johannis Roos, 3 jaren.

Den 25sten, Susanna Petronella Augustinus, 64 jaren.

Den 26sten, Cornelis Jone, oud . . . jaren.

Idem, Edugonda Eugenia Popken, 2 maanden en 2 weken.

HANDELSBERIGTEN.

Amsterdam, 22 *Februarij* 1858.

Suiker. Stil. Eenige partijtjes Surin. zijn tot de prijzen van *f* 30 a *f* 33 afgedaan, zijnde het ligtelijk te begrijpen, dat het besloten water niet bij brengt om de handel in het artikel meerdere levendigheid te geven.

Koffij. Zonder verandering.

Katoen. *f* 30 a *f* 50 met eenige vraag.

Kakao. *f* 40 a *f* 42.

Arrowroot. (Nominaal.
Toncaboonen. (

Rum. *f* 15 a 30.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Aanzoek voor Vrijgeving.

Den 24n. *Maart* 1858.

Van het slavenkind *Heintje*, geboren in 1856, zoon van *Silva*, toebehoorende aan M. Dickmann geboren Barker.

Ten gevolge van het daartoe door Cornelis Phreijshuin gedaan verzoek zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden aan de Slavin *Sophiatje*, geboren in 1806, dochter van *Rosalina*, toebehoord hebbende aan de Gouvernements Plantage *Catharina Sophia*.

Zullende gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van:

Sophia Cornelia Rijsum.

Administrative Politie.

De Ingezetenen dezer stad, worden met nadruk herinnerd aan de inachtneming der verordening, voorgeschreven bij de Publicatie van 19 | 25 November 1828 G. B. No. 17, waarbij op verbeurte der daarvoor bepaalde boet, de verpligting aan ieder is opgelegd, om in de maanden Maart en September, de straat langs zijne woning ter breedte van *vijftien* voeten met SCHULPEN te beleggen.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.

Aan de Ingezetenen dezer stad en van hare buitenwijken worden bij deze kennis gegeven, dat gedurende de maand April, door de Administrative Politie eene algemeene schouwing zal worden gehouden over de Straten, Gebouwen, Grachten, Waterloozingen, Keukens en Stookplaatsen, en zulks in overeenstemming met de voorschriften, vervat in de Publicatien van 25 November 1828 G. B. No. 17 en 2 Julij 1835, G. B. No. 13.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.

Transport.

Den 23sten Maart 1858. De Exploicteur aan T. F. A. Lammens, van het Huis en Erf aan de *Burenstraat*, N. W. La. *D* No. 149, O. W. La. D No. 666.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.

ADVERTENTIEN.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, VRIJDAG den 2den April e. k. des avonds *half zeven* ure.

Ter Drukkerij van het *Surinaamsch Weekblad* zal MORGEN verschijnen:

OPROEPING

aan de bevolking van *Suriname*, zich zelve te behouden,

DOOR

F. W. HOSTMANN *M. D.*

Prijs 10 cts.

Paramaribo, *den* 28 *Maart* 1858.

(4298)

Kapt. C. J. STAPERT, voerende den Nederlandschen Brik *Elisabeth Johanna*, zal op den 10n. APRIL e. k., van hier via *Coronie* naar *Amsterdam* vertrekken.

Paramaribo, *den* 26 *Maart* 1858.

(4299)

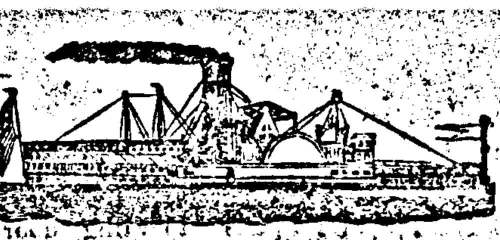

RIVIER-STOOMVAART DIENST.

De ondergeteekenden maken het publiek opmerkzaam op de *routes* van de Rivier-Stoomboot *ELIZA* die vermeerderd zijn met de reizen naar en van Post *Sommelsdijk*.

De reizen van de *ELIZA* Kapt. W. C. DEKKER, van den 3n. tot den 29n. APRIL 1858, zijn bepaald als volgt:

Van *Paramaribo* naar Post *Sommelsdijk*,	Van Post *Sommelsdijk* naar *Paramaribo*
den 3 des morgens 8 uur.	den 3 des namiddags 1½ uur.
„ 12 „ „ 8 „	„ 12 „ „ 1½ „
„ 18 „ „ 8 „	„ 18 „ „ 1½ „
„ 26 „ „ 8 „	„ 26 „ „ 1½ „
„ 28 „ „ 8 „	„ 28 „ „ 1½ „

Van *Paramaribo* naar Pl. *Munnickendam*,	Van Pl. *Munnickendam* naar *Paramaribo*,
den 5 des morgens 8 uur.	den 6 des morgens 7 uur.
„ 13 „ „ 8 „	„ 14 „ „ 7 „
„ 20 „ „ 8 „	„ 21 „ „ 7 „

Van *Paramaribo* naar Pl. *Rac à Rac*,	Van Pl. *Rac à Rac* naar *Paramaribo*
den 7 des morgens 8 uur.	den 7 des namiddags 1 uur.
„ 11 „ „ 8 „	„ 11 „ „ 1 „
„ 15 „ „ 8 „	„ 15 „ „ 1 „
„ 22 „ „ 8 „	„ 22 „ „ 1 „
„ 27 „ „ 8 „	„ 27 „ „ 1 „
„ 29 „ „ 8 „	„ 29 „ „ 1 „

Van *Paramaribo* naar Pl. *Canawappibo*,	Van Pl. *Canawappibo* naar *Paramaribo*,
den 9 des morgens 8 uur.	den 10 des morgens 7 uur.
„ 16 „ „ 8 „	„ 17 „ „ 7 „
„ 23 „ „ 8 „	„ 24 „ „ 7 „

De vroegere bepaling van *heen* en *terug Billetten*, vervalt van *heden* af; moetende alzoo Passagiers, de *volle Passagegelden* betalen.

Paramaribo, *den* 21 *Maart* 1858.

H. LYON & Co.

Verandering van woonplaats.

(4300) De Ondergeteekende geeft zij nen geëerde begunstigers te kennen, dat hij verhuist en thans woonachtig is in de *Joode Breedestraat*, allernaast den WelEd. Heer A. VAN VELSEN.

Paramaribo, *den* 27 *Maart* 1858.

P. F. BROMET.

Wordt te HUUR gepresenteerd:

Een net geschikte gemeubeleerde

BENEDEN WONING

gelegen aan de *Gravenstraat*.

Adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, *den* 27 *Maart* 1858.

(4301)

Wordt te Koop gevraagd: Een' *Slaaf* of *Slavin*, enkel hoofd, 18 à 25 jaren oud.

Adres ter dezer Drukkerij. (4302)

(4303) De ondergeteekenden verzoeken bij deze *CREDITEUREN* van den Boedel wijlen WM. JACKSON en de daaraan behoorende Centraal Fabriek op de Plantage *Buitenrust*, opgaven van het bedrag hunner respectieve vorderingen te willen inzenden ten kantore van den Eerst ondergeteekende in de loop dezer week.

Paramaribo, *den* 28 *Maart* 1858.

B. C. VAN DEN ENDE qq.
Mr. B. E. C. BELMONTE qq.

Wed C. S. Erpenbeek & Co. hebben in *Commissie* via *Demerara* ontvangen diverse Dames en Heeren

Mode-Artikelen

naar den laatsten smaak. (4304)

Paramaribo, *den* 27 *Maart* 1858.

VLEESCH en SPEK gesorteerd, in heele en halve vaten, *Makreel* en *Zalm* in tobben, REUZEL in groote en in kleine vaten, GROF ZOUT, **S F BLOM, O. I. bruine en witte RIJST.** Raap-, Lijn en Patent Olie, Smeer en Compos. KAARSEN, Zeep, Molensmeer, Spir. Terpentijn, 1 en 1¼ d. Wp. en Pp. PLANKEN, *PIK* en *TEER*, Breewwerk, geteerd Touwwerk, Ankers ***Platlood*, Bakkeljaauw, *Haring*, enz.**

Verkrijgbaar bij

(4305) **N. BOX & Co.**

Verkrijgbaar bij

L. G. MALMBERG:

Negerduffels, Waakrokken, *Wollen Dekens*, fijn Blaauw Linnen, Garen en Katoenen BOEKJESSTREEP en **groote *Koffijzakken*,** Lestados, puike BOTER, Zwits. KAAS, WORST, SAUCIJSEN, Jenever in fusten en in roode en groene kelders, Bessen Jenever, Cognac, Roode, Madera, Port en Cherry WIJN, BIER in manden en bij 't douzijn, Selterswater in ¼ en ½ kruiken, KRUIDENIERSWAREN, Banket en Bitterkoekjes, fijne Hollandsche LIKEUR, Broodsuiker, Lengvisch Patent, Raap en Zoete Olie. — Een assortiment fijne *KANTEN*, fijn en ordinair Glaswerk, Heeren en Dames, ***Schoenen* en *Laarsjes*,** Lakensche Petten, VERLAKT en VOERING LEDER, etc. etc. (4306)

D. BAEZA

biedt bij inschrijving, het bod goedgekeurd wordende, tegen KONTANTE BETALING of voldoening in PRODUCTEN, te koop aan, de onderstaande bij hem *in commissie* nog voorradige goederen, als:

105 drums Bakkeljaauw,
100 vaten *HARING*,
5 vaten *TABAK* en
50 | m. vt. Wp. *Planken*,

hetzij voor het geheel of bij kleine partijen.

Ingeval HH. Planters genegen mogten zijn hierop in te schrijven en, bij toewijzing der Goederen, geene gelegenheid tot *dadelijke* verzending mogten hebben, kunnen dezelve, des verkiezende, in zijn pakhuis kosteloos opgeslagen blijven.

De inschrijvings-billetten zullen tot MAANDAG den 29n. dezer, te 12 uur, worden aangenomen en geopend te zijnen huize, alwaar men zich van de *goede kwaliteit* der Goederen kan vergewissen.

(4307)

Ontvangen per het Amerikaansch schip *Abbey Jones*, en verkrijgbaar bij

A. HEWITT:

De bekende Planters schoenen en Versch *Tuinzaad*, welke niet dan tegen *Kontante Betaling* afgeleverd worden. (4303)

D. C. MUNRO

heeft ontvangen van *London* via *Demerarij* per *Equator*:

Dames elegante *Villen HOEDEN*, (*Flambards*) naar den laatsten smaak.

( )

DOCT. MÜLLER'S

PILLEN

worden steeds met goed succes gebruikt bij *opkomende ongesteldheden*, *heerschende Epidemiën*, en *verouderde kwalen*.

Deze *ONFEILBARE* **PILLEN** zijn beroemd door hunne *zuiverende eigenschappen*, in **GAL- en SLIJMZIEKTEN**, in **VERZWAKKING DER SPIJSVERTERINGS-WERKTUIGEN ENZ.**

Zij zijn verkrijgbaar bij den Apotheker H. GOUDMAN. ( )

DE

Zalf en Pillen

VAN

HOLLOWAY

Koortsen van allen aard en hare genezing.

Veel zijn de middelen, die voorgeschreven zijn ter verligting van de lijdende menschheid, ter genezing van deze gevaarlijke en vaak noodlottige ziekte. Weinigen verdienen vermeld te worden, weinigen bezitten eenige innerlijke waarde, de Pillen van HOLLOWAY zullen echter onschatbaar gevonden, worden voor deze Kwalen en dadelijk in den ergsten staat der ziekte verligting brengen, inderdaad door een volstandig gebruik van dit geneesmiddel volgens de voorschriften zal de lijder herstellen, nadat alle andere middelen daartoe te vergeefs zijn beproefd geworden. Deze pillen zijn ook uitmuntend in alle maag en buikziekten.

Deze *Zalf en Pillen* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1, *f* 3 en *f* 5. [ ]

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.